

PREMIS PROSA JOVES 12-14 ANYS

1r premi

Elena Ariza Albadalejo

LA SENYORA PETERSON

Feia més de dotze anys que vivia en aquella comunitat de veïns, però mai abans havia viscut res com el que explicaré a continuació.

Feia una setmana que havia conegut la meva nova veïna, la senyora Peterson. Una senyora d'uns seixanta-set anys, vídua i jubilada. La primera vegada que la vaig veure ella estava dibuixant al mig del carrer amb guixos de color, just davant de casa seva. Al principi no m'hi vaig fixar gaire, en els seus gargots; però els seus dibuixos em van fer sentir una mica incòmoda. En dies posteriors, la senyora Peterson va continuar dibuixant a la calçada. Sempre traçava la mateixa noia, i no una noia qualsevol: tenia els cabells rossos, portava un vestit de color vermell i conduïa un cotxe de luxe. Ja no tenia cap dubte que em dibuixava a mi. Un bon matí li vaig preguntar si la noia dels dibuixos era jo i em va respondre que no, que dibuixava un dels personatges del seu llibre preferit. Però jo no l'acabava de creure.

Dies més tard vaig constatar que em seguia quan jo em dirigia al supermercat. altres vegades la sorprenia amagada fitant-me de forma molt misteriosa. Fins i tot, quan treia a passejar la meva gossa a la nit, sempre sentia acompassades les seves passes pocs metres darrere meu.

El més estrany de tot va succeir el dia que vaig arribar a casa després de la meva jornada laboral. Me la vaig trobar, com ja era habitual, dibuixant al terra de la calçada. I vaig tenir la sensació que algú m'observava. Vaig mirar a la dreta; res. A l'esquerra; res. Darrere meu; tampoc res. Però quan vaig mirar una altra vegada a la senyora Peterson, ni ella ni el seu dibuix eren on havien estat tan sols uns segons abans; havien desaparegut com per art de màgia.

Un mareig sobtat es va apoderar del meu cos i vaig caure a terra. Durant la meva caiguda vaig tenir temps de veure, abans de perdre la consciència, com la senyora Peterson em mirava amb un somriure torçat a la boca des de la finestra de casa meva...

L'endemà vaig despertar estirada en un llit d'hospital. Com la nit anterior havia caigut d'esquenes, vaig pensar que m'havia desmaiada per un cop al cap. Allà estava jo sola, sense ningú que m'acompanyés. La meva família vivia en un altre país i les meves amigues eren de viatge.

Mentre repassava amb la mirada la sala, vaig tornar a notar aquella sensació estranya de sentir-me observada. Una altra vegada vaig mirar a la dreta; res. A l'esquerra; res. Darrere meu; res. I quan vaig mirar davant meu, vaig veure una fotografia penjada a la paret; però no una fotografia qualsevol, no; era una fotografia en blanc i negre de la senyora Peterson vestida amb un uniforme d'infermera. El món es va aturar de cop i l'únic que vaig poder sentir a partir d'aquell precís moment va ser el tic-tac monòton i acompassat del rellotge de paret que penjava damunt de la porta de l'habitació. Aleshores va caure sobre meu un silenci profund i

pesat, un silenci intens i poderós. Vaig mirar la fotografia una vegada més i em va semblar veure els llavis de la senyora Peterson evolucionant de manera irremissible cap a aquell somriure malèvol que ja havia vist un altre cop. La respiració se'm va accelerar ràpidament fins que vaig notar que em faltava l'aire. Notava les palpitations del cor als canells. Les temples m'anaven a explotar i, altra volta, el món es va tornar fosc i vaig perdre el sentit.

La segona vegada que vaig despertar era en una habitació d'un hospital diferent. El doctor em va explicar que acabava de sortir d'un coma després de passar quatre anys en estat vegetal. El més estrany és que jo no recordava res, res més que no fos el rostre maquiavèlic de la senyora Peterson. Significava que tot allò havia sigut un somni? Em vaig calmar tenint la certesa que acabava de despertar d'un llarg malson.

Quan l'endemà al vespre vaig tornar a casa, vaig comprovar amb molta satisfacció que ningú coneixia ni havia sentit mai a parlar de la senyora Peterson. Tampoc al carrer hi havia traces dels seus dibuixos. Tenia ara la certesa que tot havia estat fruit de la meua imaginació. Em vaig deixar caure al sofà, vaig tancar els ulls i em vaig endormiscar a causa de l'esgotament. No era conscient del temps que havia passat quan algú va trucar a la porta de manera insistente. Em vaig aixecar i vaig anar a obrir la porta. Era ella! Se'm van posar els pèls de punta i de sobte em va dir:

Hola! Soc la senyora Peterson, la seva nova veïna. Li he portat unes magdalenes. Sé que serem molt bones amigues!

I al rostre se li va anar dibuixant, com si una mà molt fina li anés pintant amb guixos de colors, un sinistre somriure i una mirada desconcertant.

2n premi

Clàudia Sanfiz Frigola

EL LAMENT DE LA GUERRA

Com cada dia, la Mireia es va llevar d'hora i es va dirigir cap a la feina. No era la feina que havia somiat, però li donava un sobresou addicional per arribar a final de mes i procurar una bona educació als seus fills, en Biel i la Carlota. Com cada dimecres, havia quedat amb les seves amigues i això la reconfortava. Va agafar el 63, que anava ple de gom a gom, i abans d'entrar, es va dirigir al bar del Toni per prendre's una xocolata calenta. Va aixecar el cap i de sobte va veure al televisor que el seu país havia entrat en guerra. No s'ho podia creure, era espantós. Qui havia decidit entrar en aquella guerra i quins havien estat els motius? Tot d'una, va pensar en els seus fills i la seva mare, la Dolors, de gairebé vuitanta anys. No tenia sentit anar a treballar, no era l'important en aquell moment. Havia de recollir ràpidament en Biel i la Carlota abans que el caos s'apoderés de la ciutat. Quan va arribar al col·legi, ja hi havia molts pares que, com la Mireia, s'havien apropiat per recollir els seus fills. Tothom estava molt nerviós. El Biel i la Carlota continuaven jugant com si no passés res i es van alegrar molt quan van veure que la seva mare arribava per emportar-se'ls cap a casa. La Mireia va tancar la porta del vehicle amb força i es va posar a plorar. Els seus fills es miraven l'un a l'altre sense poder articular paraula. Què li passava a la mare? De camí cap a casa, la Carlota va veure per la finestra del cotxe que hi havia cua a les botigues. Li va semblar molt estrany.

Van arribar a casa i la Mireia va agafar el telèfon. La línia encara funcionava. Va trucar a la seva mare, la Dolors, que tenia Alzheimer encara en una fase primerenca. La Dolors va agafar aquest cop el telèfon. No sabia res de la guerra, ni semblava que li importés gaire. La línia es va tallar. Què se suposava que havia de fer en aquell moment? A ningú li ensenyaven com comportar-se a la guerra.

Va decidir anar a buscar-la, vivia al mateix barri. Va arribar i va comprovar que la Dolors estava donant voltes per l'edifici, totalment desorientada. La Mireia va decidir endur-se-la a casa seva. Ja era de nit i de sobte els llums del carrer es van apagar. La Mireia tenia molta por. Quan van arribar a casa, el Pere ja hi era. Estava amb una ampolla de licor al davant, gairebé buida, i escoltant la ràdio. Van decidir que tothom anés cap al llit sense sopar. No va caldre cap paraula, cap instrucció, tothom sabia què havia de fer. La Mireia i el Pere havien de parlar aquella nit.

– Aniré cap al front.

Aquesta va ser la sentència del Pere. La Mireia el va mirar desconsolada, però sabia que de res no serviria el que li digués perquè el Pere ja havia pres una decisió. Res el faria canviar d'opinió.

– Quina vida és aquesta? Un dia ets a la feina i amb la teva família i, l'endemà... Ets a la guerra!

–va comentar la Mireia mentre l'abraçava.

L'endemà al matí ben d'hora, va arribar un camió de l'exèrcit per emportar-se el Pere. La Mireia el va mirar i li va demanar que tingués molta cura. El Pere li va dir que no es preocupés, encara

que ell sabia que molt probablement no es tornarien a veure mai més. S'empassava la saliva gola avall. Ho feia per a la seva família, o potser per a ell, per demostrar-se que podia fer coses importants.

La Dolors va trobar la Mireia plorant al menjador. No li va preguntar què passava, simplement li va demanar que la portés cap a casa seva, que no entenia perquè era allà.

– Estem en guerra, mare –va dir la Dolors–. Que no te'n recordes, mare?

La Dolors se la va quedar mirant fixament sense entendre res.

Al migdia van arribar alguns voluntaris que s'havien allistat a l'exèrcit, com el seu marit, carregats amb armes i vestits amb roba militar. Van comunicar a la Mireia que havien de sortir de la ciutat. Era molt perillós romandre allà donat que sabien que l'enemic intentaria destruir, sense cap mena de mirament, qualsevol racó de la ciutat. Però, com havien de marxar si ho tenien tot allà? La seva família, els seus amics, els seus records. Era duríssim prendre aquella decisió!

– Filla, jo no aniré enlloc, no té sentit. Aquí he nascut i aquí moriré! –va resoldre la Dolors, mentre que en Biel i la Carlota menjaven un tros de pa dur mullat amb una mica d'aigua.

La Mireia no volia acceptar-ho, però de fet sabia que era impossible emportar-se aquella dona que cada cop seria menys autònoma. Li sabia molt greu, però no hi havia alternativa. Probablement no la tornarien a veure mai més. L'endemà al matí, van marxar tots tres. Havien quedat per sortir del país, com altres veïns de la zona. El carrer feia olor de fum i sang, i se sentia el crit del vent. Un vehicle antic ple de gent es va apropar on s'estaven esperant i els va recollir. Van pujar lentament. Un sentiment agredolç va pujar per la esquena de la Mireia. Potser seria l'últim cop que veurien casa seva. Potser l'última vegada veuria a les seves amigues. Pel camí van veure edificis en runes i gent buscant els seus familiars. L'enemic havia fet molt de mal i la pobresa ja es feia patent al carrer. D'on menjaria tota aquesta gent? D'on beuria ara que tothom es concentrava en una única cosa: salvar la seva vida? I a més, hi havia el so de les bombes, de vegades més lluny, a vegades més a prop. “La propera ens pot caure a damunt” pensava la Mireia. Ja eren a prop de la frontera. Per fi podrien sortir del malson de la guerra. Però ara en començava un d'altre encara pitjor. Què farien a partir d'ara? Haurien de començar les seves vides i refer-les. No coneixien ningú. Què seria de la Dolors i d'en Pere? Haurien de viure amb el neguit de no veure'ls mai més, ella a un edifici sense menjar i malalta i ell al front, disposat a donar la seva vida.

Aquesta és una història fictícia molt real que en aquests dies, malauradament, segur que s'està vivint en el nostre món. Ens anomenem a nosaltres mateixos “animals intel·ligents” i clarament ens falta moltíssim per ser-ho. Confio en què en un futur pròxim no haguem de parlar de casos com els de la Mireia, en Pere, la Dolors, la Carlota o en Biel. Encara que no sé si serà possible.

Antònia

3r premi

Míriam Sánchez Flores

MADRUS, L'ARBRE CONSELLER

En un poble molt petit, la ubicació del qual pocs coneixen, es troba l'arbre més sorprenent del món. Aquest arbre no és impressionant pels seus fruits o flors, sinó per la màgia que té. Alguns diuen que el va crear una bruixa; altres que va ser beneït per un déu i altres, simplement creuen que aquest arbre no existeix. El que ningú sap és que la història d'aquest arbre és molt més profunda del que sembla.

Les persones que vivien en aquest poble eren tan poques que es podria dir que eren una família; sempre anaven tots a una i tot ho feien plegats. El poder de Madrus -així era com li deien a l'arbre- consistia en sempre dir la veritat, per molt dura que pogués arribar a ser; de manera que Madrus era el millor conseller a qui tothom acudia. Això li encantava al poble perquè, malgrat que tots eren una família, també eren humans i tendien a jutjar amb facilitat i mentir per no fer patir l'altra persona. Com a vegades se sentien confosos, necessitaven una opinió objectiva per saber realment si alguna cosa estava bé o malament. Era per això que, per a ells, Madrus era com un amic fidel que mai et jutjaria pels teus errors o inseguretats. En canvi, sempre et diria la veritat quan ningú més no ho volgués fer.

Madrus no tenia un aspecte fora del que era normal per a un arbre: tenia les fulles verdes i el tronc marró, però si miraves atentament les seves arrels, podies arribar a veure fils daurats que brillaven al seu voltant.

El poble de Madrus era molt poc conegut. Per aquest motiu, quan va arribar un grup de turistes, tots els habitants es van mostrar emocionats i feliços de poder ensenyar a altres persones els seus costums i tradicions. El primer que els habitants va fer va ser donar-los a tastar les seves delicioses receptes i ensenyar-los els racons més bonics del poble.

Tot anava de meravella. Fins que van decidir presentar Madrus als turistes. Quan ho van fer, els visitants es van quedar amb bocabadats i van començar a fer fotos i enregistrar vídeos de Madrus parlant. Als habitants, que ja hi estaven avesats, els va semblar estranya la reacció dels turistes. En canvi, la Clara, que era la noia més espavilada de la contrada, no li va atorgar al fet gaire importància perquè ja sabia que als turistes, quan alguna cosa els sorprenia, era això el que feien: gravar vídeos i prendre fotos i fotos sense aturador.

Setmanes després de la primera visita va arribar un altre grup de turistes, però aquesta vegada una mica més nombrós. De nou els van tornar a tractar amb amabilitat i els van ensenyar exactament el mateix que als primers visitants. I de cop va començar a arribar gent i més gent i el poble no entenia què estava passant. No era possible que d'un dia per l'altre el petit llogaret hagués passat de ser invisible a ser el principal punt d'atracció de tota la comarca. I encara que al principi va ser agradable tenir tanta gent, tots els habitants van començar a cansar-se i a angoixar-se per la falta d'espai i tranquil·litat. Així que van decidir demanar amablement als turistes que marxessin. Però com si haguessin sentit ploure, munions i més munions de turistes van continuant arribant a venerar en Madrus.

Com el poble va comprovar que demanar als turistes que no vinguessin no funcionava, van decidir demanar a la Clara que els ajudés. La Clara va trucar uns amics per demanar-los consell i es va emportar una gran sorpresa en assabentar-se que el primer grup de turistes havia publicat a les xarxes socials aquell vídeo d'en Madrus en què parlava i donava consell a tothom que li preguntava, i era per això que ara tothom volia venir a visitar-lo. La Clara ho va anar a

explicar a la resta del poble per tal trobar una solució consensuada, però a ningú no se li acudia res.

El pitjor de tot va ser quan el vídeo va arribar a un parell de científics que van decidir anar al poble en missió especial emparada pel govern i emportar-se l'arbre per estudiar-lo a fons en uns laboratoris especialitzats en afers estranys. Òbviament, el poble s'hi va negar, però els científics tenien clar el seu propòsit i van enviar el seu personal a arrencar l'arbre. Madrus no va poder fer res per impedir-ho i va decidir acomiadar-se de tota la gent del poble, que havia esdevingut la seva família com també ho havien estat qui sap quantes generacions anteriors.

A la nit, quan Madrus ja era dins un gran test esperant que arribés l'endemà al matí una gran grua per transportar-lo, van arribar sigil·losament tots els habitants del poble. Amb molt esforç, el van pujar en un tractor i el van portar molt lluny. El van amagar durant molt de temps en una vall pregona. Encara que tot el poble hi havia participat en el trasllat d'en Madrus, ningú deia saber res del succés quan hordes d'investigadors van arribar al poble per esbrinar la misteriosa desaparició de l'arbre.

Amb el pas del temps, els turistes van començar a obviar el poble que, a poc a poc, va tornar a ser un punt oblidat enmig del no-res. I quan ja ningú en parlava, els hàbitats van tornar a replantar en Madrus al mateix indret on havia meravellat el món.

És per això que ara, quan algun turista curiós es desvia de les rutes habituals i arriba al poble, en Madrus amaga les seves arrels i no parla durant uns quants dies.

Així que si no ets d'aquest poble i algun cop hi has vingut de visita, és probable que casualment t'hagis trobat davant de l'arbre més meravellós que mai ha existit i no te n'hagis adonat.